

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av naturvårdslagen och lagen om enskilda vägar

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås ändring av vissa bestämmelser i naturvårdslagen som gäller inrättandet av Europeiska gemenskapens nätverk Natura 2000. De föreslagna ändringarna preciserar bestämmelserna om vilka åtgärder som kräver miljökonsekvensbedömning och i vilka fall målen för skyddet av nätverket Natura 2000 kräver att tillstånd för projekt och planer skall avslås. Samtidigt föreslås bestämmelser om statens skyldighet att betala ersättning för skyddet

i sådana situationer där skyddet på grund av nätverket Natura 2000 förhindrar att ett projekt eller en plan förverkligas, utan att det annars finns något lagligt hinder för att bevilja tillstånd för genomförandet eller godkänna planen. I anslutning till detta föreslås också att lagen om enskilda vägar ändras.

Avsikten är att de föreslagna lagarna skall träda i kraft omedelbart efter att de har antagits och blivit fastställda.

MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

1.1. Inledning

Statsrådet har den 20 augusti 1998 fattat beslut om att godkänna Finlands förslag till Europeiska gemenskapens nätverk Natura 2000. Nätverket Natura 2000 är ett ekologiskt nätverk som består av Europeiska gemenskapens särskilt skyddade områden på basis av bestämmelserna i rådets direktiv om bevarande av livsmiljöer och vilda djur och växter 92/43/EEG, det så kallade habitatdirektivet. Nätverket skall bestå av särskilda skyddsområden enligt rådets direktiv om bevarande av vilda fåglar 79/409/EEG, det så kallade fågeldirektivet, och å andra sidan av områden av gemenskapsintresse enligt habitatdirektivet.

Våra nationella bestämmelser om nätverket Natura 2000 ingår i den nya naturvårdslagens (1096/1996) 10 kap. Enligt 65 § skall, om naturvärdena i ett område som föreslagits till eller införlivats i nätverket

Natura 2000, nedan *Naturaområde*, sannolikt på ett betydande sätt minskar av ett projekt eller en plan, antingen i sig eller i samverkan med andra projekt eller planer, den som genomför projektet bedöma dess konsekvenser, oavsett om projektet eller planen kräver tillstånd. Myndigheterna får enligt lagens 66 § inte bevilja ett tillstånd eller godkänna en plan, om bedömnings- och utlåtandeförfarandet visar att projektet eller planen försvagar naturvärdena i ett Naturaområde. Enligt samma lagrum kan statsrådet dock besluta att ett projekt eller en plan skall genomföras på grund av ett skäl som är tvingande på grund av ett ytterst viktigt allmänt intresse, och om någon alternativ lösning inte finns.

Om ett på grund av 66 § naturvårdslagen negativt beslut i ett tillståndsärende begränsar användningen av en fastighet så att områdets ägare åsamkas betydelsefull olägenhet, gäller beträffande hans rätt till ersättning vad som stadgas i den lag enligt vilken beslutet fattas. Om markanvändningen förhindras med stöd av naturvårdslagen,

betalas till ägaren full ersättning, förutsatt att begränsningen orsakar honom betydelsefull olägenhet. Ersättningar enligt byggnadslagen (370/1958) och marktäktslagen (555/1981) kommer i fråga i situationer där ägaren på grund av ett negativt beslut inte längre kan använda området på ett sätt som ger skäligen nytta. Ersättningsbestämmelserna i vattenlagen (264/1961) och gruvlagen (503/1965) gäller relationerna mellan den som drar nytta och den som lider skada, inte situationer där tillståndet förvägras den sökande. Inte heller andra lagar som kan komma i fråga innehåller i allmänhet några särskilda ersättnings-system.

I samband med beredningen av Finlands förslag till nätverket Natura 2000 har inrättandet av Naturaområdena undersökts i detalj både med tanke på hur de innehållsiga målen i habitatdirektivet kan förverkligas och med tanke på rättsskyddsbestämmelserna, särskilt ersättningsfrågorna. I detta sammanhang har man blivit varse att det finns behov av att föreslå vissa revideringar i gällande lagstiftning. Avsikten är att lagstiftningen skall kompletteras så att det är möjligt att få ersättning för begränsningar i hur en lägenhet används på grund av skyddet av Naturaområdena. Avsikten är dock inte att skapa ett nytt ersättningsystem, där enbart det faktum att ett område faller inom ramen för verkningarna av nätverket Natura 2000 skulle orsaka en ersättningskyldighet, som annars inte skulle uppstå i en motsvarande situation.

1.2. Revideringar som gäller ersättningar

I samband med beredningen av nätverket Natura 2000 har behoven av att utveckla ersättningsprinciperna i olika lagar bedömts, och i sammanhanget har man speciellt utrett om ersättningsystemen är tillräckliga med tanke på eventuella situationer där det skydd som föranleds av nätverket Natura 2000 förhindrar att ett projekt eller en plan förverkligas, utan att det finns andra lagliga hinder för att bevilja tillstånd att genomföra projektet eller att godkänna planen.

Byggnadslagen innehåller bestämmelser om inlösningskyldighet i en situation där mark, i en stadsplan eller i en generalplan som innehåller en absolut begränsning av byggandet, anvisas för ett annat ändamål än för privat byggande och där markägaren av

den anledning inte kan använda sin mark på ett sätt som ger skäligen nytta. Motsvarande bestämmelse ingår också i förslaget till markanvändnings- och bygglag som ingår i regeringens proposition om reform av byggnadslagstiftningen (RP 101/1998 rd). Det föreslås att man jämsides med inlösningsalternativt skall kunna få ersättning, vilket ofta vore en naturligare lösning för markägaren.

Byggnadslagen innehåller också en bestämmelse om inlösnings och ersättning med tanke på situationer där en ansökan om tillstånd till täkt, schaktning eller andra motsvarande åtgärder avslås. En motsvarande bestämmelse föreslås ingå i markanvändnings- och bygglagen.

Dessutom föreslås i markanvändnings- och bygglagen en bestämmelse om att markägaren har möjlighet att få ersättning då en ansökan om byggnadslov eller åtgärd avslås på grund av en begränsning som beror på 66 § naturvårdslagen om nätverket Natura 2000. Ersättningsbestämmelsen skulle tillämpas i områden av glesbebyggelsestyp som inte ingår antingen i ett i lagen avsett område som behöver planeras eller i en strandzon. Ersättningsbestämmelsen föreslås bli tillämplad redan innan markanvändnings- och bygglagens träder i kraft efter att en ansökan om byggnadslov eller åtgärd har avslagits.

En förutsättning för att byggnadslov skall beviljas i ett område som behöver planeras är enligt 137 § i den föreslagna markanvändnings- och bygglagen bland annat att byggandet inte gör det svårare att bevara särskilda värden i den omgivande naturen. Förutsättningarna för att man skall få byggnadslov i sådana områden existerar också på Naturaområden i sådana fall där förutsättningarna enligt 137 § markanvändnings- och bygglagen föreligger. Förutsättningarna för byggandet avgörs av kommunen.

Byggande i en strandzon förutsätter enligt byggnadslagen och också enligt den föreslagna markanvändnings- och bygglagen i regel att det finns en stadsplan eller generalplan som tillåter byggandet. Men det är också möjligt att bygga i Naturaområden utan plan genom undantagsförfarande, i synnerhet då det i enskilda fall inte finns förutsättningar för att utarbeta en plan, och då bygganden kan placeras så att den inte äventyrar naturvärdena i ett Naturaområde. Det föreslås också att man i markanvändnings- och

bygglagen tar in den bestämmelse som ingår i 6 a § i den nuvarande byggnadslagen och som gör situationen för markägarna skäligare och går ut på att ett tillstånd till avvikelse för att uppföra ett fritidshus som kommer att användas av lägenhetens ägare själv inte utan vägande skäl får avslås, om kommunen förordar ansökan och projektet inte äventyrar naturvärdena. En ytterligare förutsättning är, liksom enligt byggnadslagen, att utarbetandet av en plan inte har anhängiggjorts inom en skälig tid av orsaker som inte beror på markägaren.

Markanvändnings- och bygglagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2000. Då det har föreskrivits att statsrådets beslut om att godkänna Finlands förslag till nätverket Natura 2000 skall efterlevas oavsett eventuellt ändringssökande och begränsningarna i 65 och 66 § naturvårdslagen i fråga om Naturaområden alltså gäller, har det föreslagits att markanvändnings- och bygglagen dessutom skall föreskriva att bestämmelsen om avslag på en ansökan om byggnadslov eller åtgärdslov och den därmed sammanhängande ersättningsskyldigheten skall tillämpas omedelbart efter att lagen har fastställts.

I fråga om andra lagar måste utgångspunkten vara den att tillståndsprövningen för ett visst projekt i ett Naturaområde i främsta rummet sker enligt den tillståndsprövning som ingår i speciallagarna. Vid bedömningen av åtgärdens tillåtlighet enligt dessa lagar kan man i allmänhet, såvida naturvårdslagen inte skall tillämpas i sammanhanget, anse att naturvärdena i ett Naturaområde även annars kommer att beaktas. I allmänhet innehåller dessa lagar inga särskilda ersättningssystem. För att rättsskyddet skall säkras behövs dock bestämmelser om ersättning för att reglera sådana situationer där en begränsning som enbart föranleds av nätverket Natura 2000 kunde förhindra att ett tillstånd beviljas eller en plan fastställs. Därför föreslås att 53 § naturvårdslagen, som gäller statens ersättningskyldighet, skall revideras så att ägaren till området eller innehavaren av en särskilt rättighet har rätt att av staten fordra ersättning i en situation där han åsamkas betydande olägenhet av att han förvägras ett tillstånd, om han förvägras tillståndet enbart på grund av 66 § naturvårdslagen. Ersättning skall alltså enbart kunna erhållas för att genomförandet av sådana projekt för vilka den sökande annars hade haft rätt att erhålla tillstånd förhindras. Ersättningsbestämmelserna

skall också gälla områden utanför Naturaområdena, eftersom uppnåelsen av målen för skyddet av nätverket Natura 2000 kan orsaka begränsningar också utanför ett område som införlivats i nätverket, vilket avviker från annat skydd.

För klarhetens skull är det meningen att ersättningarna för det första inte skall gälla sådana situationer där betalning av ersättning strider mot den i gällande lag godtagna principen om ersättning av en förlust som beror på att tillstånd förvägras. Den föreslagna bestämmelsen i 53 § 4 mom. naturvårdslagen är konstaterande, och det är inte meningen att genom den ändra på det existerande ersättningssystemet. Till denna grupp hör bl.a. tillstånd att avvika från vattenlagens förbud mot att förorena, ändra och stänga vattendrag, tillstånd enligt lagen om miljö tillståndsförfarande (735/1991) och utmålsförfarande enligt gruvlagen. För det andra skulle inte heller sådana situationer föranleda ersättning där ändamålsenlighetsinslaget är betydligt i prövningen av tillståndet för projektet, dvs. inlösningstillstånd enligt lagen om inlösning av fast egendom och särskilda rättigheter (603/1977). Rätt till ersättning skall inte heller föreligga, om olägenheten belastar staten, kommunen eller en samkommun.

Ersättning för olägenheter åsamkade av att tillstånd enligt byggnadslagen och marktäktlagen förvägras skall, avvikande från vad som ovan sägs, uteslutande bygga på vederbörliga bestämmelser i dessa lagar. I lagarna ingår egna miljöbegränsningar i anslutning till beviljande av tillstånd, och ersättningssystemen i anslutning till dessa tillämpas, om ett område efter att tillståndet förvägrats inte längre kan användas på ett sätt som ger skälig nytta. För att det inte skall uppstå situationer där man i fråga om Naturaområden följer andra principer för ersättningarna än i områden som inte ingår i nätverket Natura 2000, föreslås att lagen skall innehålla en bestämmelse som hänvisar till att den olägenhet som en sökande åsamkas alltid skall ersättas i den ordning som dessa lagar bestämmer. Detsamma gäller de arrangemang enligt 11 § skogslagen (1093/1996) som vidtas för att förpliktelserna att säkra den biologiska diversiteten skall bli skäliga.

Beträffande motsvarande situationer enligt lagen om enskilda vägar (358/1962) föreslås att till denna lag fogas en paragraf som in-

nehåller en förpliktelse till samarbete mellan naturvårdsmyndigheterna och förrättningsmännen vid en vägförrättning. Denna paragraf skall tillämpas i situationer där anläggningen av en väg inte direkt förhindras på basis av bestämmelsen i 7 § 2 mom. om miljöbegränsningar, men nog avsevärt minskar de naturvärden för vars skydd området har införlivats i nätverket Natura 2000.

Enligt 44 § 1 mom. lagen om enskilda vägar skall den regionala miljöcentralen alltid underrättas då vägförrättningen gäller byggandet av en väg. Om ansökningshandlingarna för en vägförrättning visar att den vägrätt som skall inrättas vid vägförrättningen kommer eller eventuellt kan komma att gälla ett Naturaområde, skall förrättningsingenjören nämna om detta i sitt meddelande till miljöcentralen. Om den regionala miljöcentralen anser att anläggningen av vägen betydligt kunde försvaga de naturvärden på grund av vilka området har införlivats i nätverket Natura 2000, skall den före förrättningen informera förrättningsingenjören om detta och vid behov efter diskussioner med förrättningsingenjören sända sin representant till förrättningen. Motsvarigt skall förrättningsingenjören, om det inte förrän i samband med förrättningen kommer fram att den ansökte vägrätten kommer eller eventuellt kan komma att gälla ett Naturaområde, överväga huruvida anläggningen av vägen kan ha ovan avsedda skadliga verkningar på naturvärdena i Naturaområdet. Om sådana verkningar kan förekomma, skall förrättningsingenjören kontakta den regionala miljöcentralen för att utreda frågan. Man skall vid vägförrättningen försöka komma fram till en sådan alternativ vägdragning eller annan anläggning av vägen där de olägenheter som orsakas blir så små som möjligt i Naturaområdet.

Om det inte är möjligt att anlägga vägen under de förutsättningar om vilka lagen stadgar, avslutas vägförrättningen. Staten är då så krävs skyldig att ersätta den olägenhet detta orsakar eller att inlösa det område för vars bruk ansökan om vägrätt har gjorts. Om anläggningen av vägen annorstädes än planerat orsakar tilläggskostnader, skall den som ansöker vägrätten svara för skäliga sådana. Till de delar som tilläggskostnaderna överstiger vad som är skäligt kan staten delta i kostnaderna för byggandet av vägen genom att betala den överskjutande delen eller lösa in det område för vars bruk ansökan om

vägrätt har gjorts. Den inlösnings skyldige avgör huruvida olägenheten skall ersättas eller området inlösas. Ifrågavarande bestämmelse skall naturligtvis inte bara gälla själva Naturaområdena utan också sådana områden utanför dem som eventuellt berörs av begränsningarna i enlighet med 65 § 1 mom. naturvårdslagen.

Förrättningar för enskilda vägar lämpar sig inte för att lösa frågor som gäller i den föreslagna 7a § 1 mom. lagen om enskilda vägar avsedda ersättning eller inlösen. Därför föreslås i den föreslagna 7 a § 2 mom. ingå en bestämmelse om att ersättnings- eller inlösningsärenden skall handläggas vid en lantmäteriförrättning enligt 53 § naturvårdslagen.

1.3. Revideringar som gäller bedömningstadgandena

Bestämmelserna i habitatdirektivets art. 6 om att naturvärdena i områden som införlivats i eller föreslagits till nätverket Natura 2000 skall beaktas vid tillståndsprövning och då planer fastställs har förts in i 65 och 66 § naturvårdslagen. I dessa paragrafer föreslås vissa revideringar som syftar till att naturvårdslagen bättre motsvarar det innehåll som bestämmelserna i direktivet avser.

Ordalydelsen i lagens 65 § som gäller bedömning av planer och projekt, och i 66 § om tillståndsprövning och godkännande av planer, föreslås bli preciserad så att bedömningsförfarandet i paragrafen entydigt gäller de naturvärden i området för vars skydd området har införlivats eller kommer att införlivas i nätverket Natura 2000. Samtidigt föreslås att 65 § preciseras så att uttrycket "merkityksellisesti heikentää" (på ett betydande sätt försämra) ersätts med uttrycket "merkitävästi heikentää" (betydligt försämra).

De föreslagna preciseringarna av ordalydelsen avser att precisera ordalydelsen i bestämmelserna så att den bättre motsvarar det innehåll som habitatdirektivets 6.3 art. avses ha och att på detta sätt poängtera att bestämmelserna om nätverket Natura 2000 i regel inte begränsar åtgärder i samband med sedvanlig mark användning. Det är endast då ett projekt eller en plan betydligt försämrar de naturvärden för vars skydd området har införlivats eller avses bli införlivat i nätverket Natura 2000 som ett tillstånd inte får beviljas eller en plan godkännas eller fastställas.

2. Propositionens ekonomiska verkningar

Enligt propositionen kommer staten att vara skyldig att ersätta sådana betydliga olägenheter som en sökande åsamkas av att han förvägras ett tillstånd uteslutande på grund av bestämmelserna om nätverket Natura 2000 i naturvårdslagen. I praktiken uppstår sådana situationer rätt sällan. Det är också i detta skede svårt att bedöma relationen mellan förutsättningarna att bevilja tillstånd enligt andra lagar eller enligt naturvårdslagen, eftersom juridisk praxis tills vidare inte har hunnit utformas. Dessutom har tillstånds- eller ersättningssystem enligt många andra lagar uteslutits från tillämpningen av den ovan nämnda principen. På grund av vad som här anförts är det mycket svårt att i detalj bedöma propositionens ekonomiska verkningar. Då propositionen utarbetades var utgångspunkten dock den att ersättningarna kommer att vara så små att de kan skötas inom ramen för det finansieringsprogram för

naturskyddsprogrammen som ekonomisk-politiska minister utskottet godkände år 1996, speciellt då man beaktar ändringarna i den föreslagna ordalydelsen i de bestämmelser som avgränsar projektens tillåtlighet.

3. Beredningen av ärendet

Beslut om de föreslagna ändringarna i paragraferna fattades i samband med att statsrådet fattade beslut om att godkänna Finlands förslag till nätverket Natura 2000. Statsrådets beslut nämner om detta. Propositionen har beretts i samråd med justitiedepartementet och trafikministeriet. Ett utlåtande har inhämtats av trafikministeriet.

4. Ikraftträdelse

Lagarna föreslås träda i kraft omedelbart efter att de har antagits och blivit stadfästa.

På basis av vad som ovan anförts föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om ändring av naturvårdslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i naturvårdslagen av den 20 december 1996 (1096/1996) 53 § 3 och 4 mom., 65 §
1 mom. och 66 § 1 mom. och
fogas till 53 § ett nytt 5 mom. som följer:

53 §

Statens ersättningskyldighet

Om överenskommelse inte har kunnat nås om ersättning eller andra alternativa sätt att genomföra skyddet, kan en ansökan om för rättning för att fastställa de ersättningar som avses i 1, 2 och 4 mom. göras hos den behöriga lantmäteribrån. När ersättningen fastställs skall lagen om inlösen av fast egendom och särskilda rättigheter iakttas. På ersättning för inskränkningar i rätten att nyttja ett område skall betalas ränta enligt 95 § 1 mom. i nämnda lag från den dag då områdets ägare hos lantmäteribrån har ansökt om förordnande om ersättningsförrättning.

Om ett beslut i ett tillståndsärende som fattats med stöd av 66 § 1 mom. begränsar användningen av fastigheten så att detta för områdets ägare eller innehavaren av särskilda rättigheter har de följdverkningar som avses i 1 mom., och om det inte hade funnits andra hinder för att bevilja tillståndet, är staten på begäran skyldig att ersätta olägenheten. Rätt till ersättning föreligger dock inte när olägenheten

1) orsakas av att en ansökan om tillstånd att avvika från vattenlagens (264/1961) förbud mot förorening, ändring eller stängning avslås,

2) orsakas av att en ansökan om ett i lagen om miljötillståndsförfarande (735/1991) avsett tillstånd avslås,

3) orsakas av att en i gruvlagen (503/1965) avsedd utmålsansökan avslås,

4) orsakas av att ett inlösningsstillstånd enligt lagen om inlösen av fast egendom och särskilda rättigheter förvägras, eller

5) åsamkas staten, kommunen eller en samkommun.

Om ersättning för olägenhet som orsakas av att ett tillstånd enligt byggnadslagen (370/1958) eller marktäktslagen (555/1981) förvägras bestäms särskilt för sig. I 11 § skogslagen bestäms på vilket sätt den i 10 § angivna särskilda förpliktelsen som gäller användningen av skogarna skall göras skälig.

65 §

Bedömning av projekt och planer

Om ett projekt eller en plan i sig, eller i samverkan med andra projekt eller planer, sannolikt betydligt försämrar de naturvärden i ett område som statsrådet föreslagit för Natura 2000 eller som redan införlivats i nätverket för vilkas skydd området har införlivats eller avses bli införlivat i nätverket Natura 2000, skall den som genomför projektet eller gör upp planen på behörigt sätt bedöma dess konsekvenser, om inte det bedömningsförfarande som avses i 2 kap. lagen om förfarandet vid miljökonsekvensbedömning (468/1994) skall tillämpas på projektet. Detsamma gäller ett sådant projekt eller en sådan plan utanför området som sannolikt har betydande skadliga verkningar som når området.

66 §

Beviljande av tillstånd samt godkännande och fastställande av planer

En myndighet får inte bevilja tillstånd att

genomföra ett projekt eller godkänna eller fastställa en plan, om bedömnings- och utlå- tandeförfarandet enligt 65 § 1 och 2 mom. visar att projektet eller planen betydligt försämrar de naturvärden för vilkas skydd

området införlivats i eller avses bli införlivat i nätverket Natura 2000.

—————
Denna lag träder i kraft den 199 .

—————

2.

Lag**om ändring av lagen om enskilda vägar**

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen den 15 juni 1962 om enskilda vägar (358/1962) en ny 7 a § som följer:

1 Kap. Almänna stadganden

7 a §

Om byggandet av en väg betydligt försämrar de naturvärden på grund av vilka ett område har införlivats eller avses bli införlivat i nätverket Natura 2000, som nämns i naturvårdslagen (1096/96), och om inga hinder för byggandet av vägen annars föreligger, skall vederbörande i samråd med den behöriga regionala miljöcentralen försöka finna ett sådant alternativ till byggandet av vägen där olägenheterna blir så små som möjligt i ett område som statsrådet föreslagit

för nätverket Natura 2000 eller som införlivats i nätverket. Om det inte är möjligt att till skäligen merkostnader bygga vägen så att detta på ett tillfredsställande sätt tjänar användarens behov, är staten på begäran skyldig att ersätta olägenheten eller inlösa det område för vars nytta ansökan om vägrätt har lämnats in.

Ersättning av den olägenhet enligt 1 mom. som orsakas av att vägen över huvud inte kan byggas eller inlösning av ifrågavarande område handläggs och avgörs vid en förrättning enligt 53 § 3 mom. naturvårdslagen.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Helsingfors den 23 oktober 1998

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Miljöminister *Pekka Haavisto*

Lag

om ändring av naturvårdslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i naturvårdslagen av den 20 december 1996 (1096/1996) 53 § 3 och 4 mom., 65 §
1 mom. och 66 § 1 mom. och
fogas till 53 § ett nytt 5 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

53 §

Statens ersättningskyldighet

Om överenskommelse inte har kunnat nås om ersättning eller andra alternativa sätt att genomföra skyddet, kan en ansökan om förrettning för att fastställa de ersättningar som avses i 1 och 2 mom. göras hos den behöriga lantmäteribyrån. När ersättningen fastställs skall lagen om inlösen av fast egendom och särskilda rättigheter iaktas. På ersättning för inskränkningar i rätten att nyttja ett område skall betalas ränta enligt 95 § 1 mom. i nämnda lag från den dag då områdets ägare hos lantmäteribyrån har ansökt om förordnande om ersättningsförrättning.

Om ett beslut i ett tillståndsärende som fattats med stöd av 66 § 1 mom. begränsar användningen av fastigheten så att områdets ägare åsamkas de olägenheter som avses i 1 mom., gäller om rätten till ersättning vad den lag stadgar med stöd av vilken beslutet fattats. Eventuell ersättningskyldighet ankommer dock alltid på staten.

Om överenskommelse inte har kunnat nås om ersättning eller andra alternativa sätt att genomföra skyddet, kan en ansökan om förrettning för att fastställa de ersättningar som avses i 1, 2 och 4 mom. göras hos den behöriga lantmäteribyrån. När ersättningen fastställs skall lagen om inlösen av fast egendom och särskilda rättigheter iaktas. På ersättning för inskränkningar i rätten att nyttja ett område skall betalas ränta enligt 95 § 1 mom. i nämnda lag från den dag då områdets ägare hos lantmäteribyrån har ansökt om förordnande om ersättningsförrättning.

Om ett beslut i ett tillståndsärende som fattats med stöd av 66 § 1 mom. begränsar användningen av fastigheten så att detta för områdets ägare eller innehavaren av särskilda rättigheter har de följdverkningar som avses i 1 mom., och om det inte hade funnits andra hinder för att bevilja tillståndet, är staten på begäran skyldig att ersätta olägenheten. Rätt till ersättning föreligger dock inte när olägenheten

1) orsakas av att en ansökan om tillstånd att avvika från vattenlagens (264/1961) förbud mot förorening, ändring eller stängning avslås,

2) orsakas av att en ansökan om ett i lagen om miljötillståndsförfarande (735/1991) avsett tillstånd avslås,

3) orsakas av att en i gruvlagen (503/1965) avsedd utmålsansökan avslås,

4) orsakas av att ett inlösningstillstånd enligt lagen om inlösen av fast egendom och särskilda rättigheter förvägras, eller

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5) åsamkas staten, kommunen eller en samkommun.

Om ersättning för olägenhet som orsakas av att ett tillstånd enligt byggnadslagen (370/1958) eller marktäktslagen (555/1981) förvägras bestäms särskilt för sig. I 11 § skogslagen bestäms på vilket sätt den i 10 § angivna särskilda förpliktelsen som gäller användningen av skogarna skall göras skälig.

65 §

Bedömning av projekt och planer

Om ett projekt eller en plan i sig eller i samverkan med andra projekt eller planer sannolikt på ett betydande sätt minskar naturvärdena i ett område som statsrådet föreslagit för Natura 2000 eller som redan införlivats i nätverket, skall den som genomför projektet eller gör upp planen, om inte det bedömningsförfarande som avses i 2 kap. lagen om förfarandet vid miljökonsekvensbedömning (468/94) skall tillämpas på projektet, på behörigt sätt bedöma dessa konsekvenser. Detsamma gäller ett projekt eller en plan utanför området som sannolikt har betydande skadliga verkningar som når området.

Om ett projekt eller en plan i sig, eller i samverkan med andra projekt eller planer, sannolikt betydligt försämrar de naturvärden i ett område som statsrådet föreslagit för Natura 2000 eller som redan införlivats i nätverket för vilkas skydd området har införlivats eller avses bli införlivat i nätverket Natura 2000, skall den som genomför projektet eller gör upp planen på behörigt sätt bedöma dess konsekvenser, om inte det bedömningsförfarande som avses i 2 kap. lagen om förfarandet vid miljökonsekvensbedömning (468/1994) skall tillämpas på projektet. Detsamma gäller ett sådant projekt eller en sådan plan utanför området som sannolikt har betydande skadliga verkningar som når området.

66 §

Beviljande av tillstånd samt godkännande och fastställande av planer

En myndighet får inte bevilja tillstånd att genomföra ett projekt eller godkänna eller fastställa en plan, om bedömnings- och utlåtandeförfarandet enligt 65 § 1 och 2 mom. visar att projektet eller planen försämrar naturvärdena i ett område som statsrådet föreslagit för Natura 2000 eller som redan införlivats i nätverket.

En myndighet får inte bevilja tillstånd att genomföra ett projekt eller godkänna eller fastställa en plan, om bedömnings- och utlåtandeförfarandet enligt 65 § 1 och 2 mom. visar att projektet eller planen betydligt försämrar de naturvärden för vilkas skydd området införlivats i eller avses bli införlivat i nätverket Natura 2000.

Denna lag träder i kraft den 199 .